

[Justitsministeren]

angår borgernes privatliv. Det gælder f.eks. i almindelighed henvendelser inden for social- og sundhedsområdet, og det gælder på det familieretlige område og på andre felter. Sådanne sager er normalt undtaget fra aktindsigt, og selve den oplysning, at en borger har en sag af den pågældende karakter under behandling i forvaltningen, vil ofte i sig selv kunne være en fortlørlig oplysning.

Jeg går ud fra, at SF er enig med mig i, at der ikke på disse områder er grundlag for at føre postlister. Jeg ved heller ikke, hvordan man skulle forholde sig i de situationer, hvor der indkommer meget store mængder af post på et bestemt område. Da jeg i sin tid havde den ære og fornøjelse at være forsvarsminister, modtog jeg eksempelvis fra Tønder Kommune over en måneds tid ca. 30.000–40.000 personlige postkort i forbindelse med de daværende planer om at røre ved garnisonen i Tønder. Jeg ved ikke, om man forestiller sig, at der skulle føres postlister med 30.000–40.000 navne over de mennesker, der havde skrevet i denne konkrete sag. Der var her tale om individuelle henvendelser.

En række myndigheder modtager med jævne mellemrum standardmeddelelser fra befolkningen. Det gælder f.eks. indsendelse af oplysningskort til skattevæsenet, momsindberetninger og indsendelse af årsregnskaber. Jeg ved ikke, om SF har tænkt sig, at disse myndigheder skulle være forpligtede til at udarbejde postlister, som indeholder, kan man sige, rutinemæssige henvendelser fra borgerne i et overordentlig stort antal.

Før man kender det nøjagtige omfang af en postlisteordning, vil det være vanskeligt at sige noget mere præcist om de offentlige udgifter, som vil være forbundet med indførelse af postlister i den offentlige forvaltning. Én ting er efter min opfattelse sikker: Hvis en ordning skal have blot nogen udbredelse, vil det være forbundet med et meget betydeligt forbrug af offentlige ressourcer. Derfor mener regeringen ikke, at der i dag er noget grundlag for at gennemføre rent administrative ordninger, som for staten og ikke mindst for kommunerne vil medføre en stigning i de offentlige udgifter.

I den samtale, Københavns Radio i morges havde med den københavnske borgmester, var det jo også ganske tankevækkende, at interviewer, journalisten fra Københavns Radio, der altså abonnerer på disse ordninger, i virke-

ligheden gav udtryk for, at postlisterne, som kommunen udfærdiger, er ret værdiløse, fordi der blot står: Svar fra sådan og sådan, henvendelse til sådan og sådan, men i virkeligheden ikke gives noget indtryk af, hvad de pågældende sager drejer sig om. Borgmesteren – sådan forstod jeg det – gav udtryk for, at så burde man nok udbygge det. Jeg gad vide, hvor mange medarbejdere der så skal bruges på Københavns Rådhus til at lave detaljerede oversigter over postlister. Det vil uden tvivl give et bureaukrati, som jeg – i hvert fald for statens vedkommende – ikke kan tilslutte mig.

Hertil kommer jo, at der, som Justitsministeriet tidligere har redegjort for i et svar til Folketingets Retsudvalg, ikke efter offentlighedsloven er noget som helst til hinder for, at en myndighed, med respekt for lovgivningens regler om tavshedspligt selvfølgelig, giver offentligheden og herunder pressen adgang til informationsøgning i myndighedens indgående post.

Der er således som udgangspunkt heller ikke noget til hinder for, at en myndighed af egen drift udfærdiger postlister. Det vil sige, at kommuner, som måtte ønske det, og som føler, at det er rigtigt og administrativt hensigtsmæssigt – der kan også være tale om et lokalt ønske – har adgang til at lave sådanne postlister, hvad de fem eksempler fra forskellige kommuner jo også viser. Der er ikke noget i lovgivningen, som forhindrer kommunerne i på eget initiativ at indføre sådanne postlister, hvor man har erfaring for, at det kan have særlig interesse for pressen. Det er f.eks. sket i Nyborg Kommune, hvor man har valgt at udarbejde postlister, hvori indgår de breve, som er direkte rettet til kommunalbestyrelsen. Derimod udarbejdes ikke postlister over de breve, som i øvrigt indgår til den kommunale forvaltning.

Sammenlagt må jeg sige, at der er denne adgang, og jeg tror da, at de kommuner, som føler, at der her er et naturligt behov, en udtrykt interesse, selvfølgelig vil drøfte det med de lokale medier og med borgere, som måtte have en sådan interesse.

Efter min opfattelse er det ikke noget, som vi lovgivningsmæssigt skal påtvinge hverken kommunerne eller den statslige administration. Derfor er der efter regeringens opfattelse ikke grundlag for tvangsmæssigt at give et sådant påbud og pålægge de forskellige myndigheder byrder af en sådan karakter, som SF's forslag lægger op til.